

§ 1 a, at der skal bekendtgjøres og til Justitsministeren indsendes et selvstændigt Regnskab. Det er jo et meget tvivlsomt Spørgsmaal, hvad der skal forstås ved et selvstændigt Regnskab; nogle ville anse et Regnskab for fuldkomment i een Form, andre i en anden Form. Saafremt denne Regel skulde have nogen Betydning, maatte der være givet klare Forrifter for, hvorledes det skulde forstås. Det Naturlige vilde være at give Justitsministeren den fornødne Bemyndigelse til at udfærdige Skemaer, som skulde udfyldes tilfredsstillende. Dertil kommer yderligere, at der savnes alle Midler til at fremtvinge et saadant Regnskab. Sæt, at saadant Regnskab ikke blev afgivet, hvad saa? Ogsaa paa dette Punkt var der Straffebestemmelse i den ærede Rigsdagsmands tidligere Forslag. Saa er der endelig Spørgsmaalet: „Hvad skal Justitsministeren gjøre med dette Regnskab, har Justitsministeren nogen som helst Myndighed til at gribe ind? I den Henseende var der givet ganske overordentlig vigtige og betydelige Regler i Lovforslaget af 1875, idet Justitsministeren saavel ex officio som efter Begjæring af et vis begrændset Antal Deltagere kunde lade foretage en Undersøgelse af Selskabets hele Forhold, og saafremt der blev begaaet uretigheder, saa kunde den Bemyndigelse, som var givet, tages tilbage, og ligeledes var der i § 7 givet en Regel om, at Justitsministeren kunde øve Tilsyn med disse Selskaber. Der var ligeledes givet strenge Regler med Hensyn til et Ansvar for Bestyrelsen i Tilfælde af, at den misligholdt sine Forpligtelser. Alt dette er forsvundet, og det, som er bleven tilbage, er Deltagerens solidariske Ansvar. Jeg skal hertil sige, at det er en overordentlig farlig Sag. Der er ikke nogen Tvivl om, at naar der har været ikke alene en slet og uredelig Bestyrelse, men blot en letfindig og daarlig Bestyrelse, saa kan Underfundet slæbe sig fra Nar til Nar, saaledes at i Virkeligheden Selskabet viser sig at være fuldkommen insolvent. Det Hele bliver dækket over og skjult saa vidt muligt, til der en skjønne Dag indtræder større Brandstade, saa bræser det Hele sammen, og saa kan det solidariske Ansvar, som man saa letfindig har indladt sig paa, navnlig i daarlige Tider virke i højeste Grad ødelæggende paa de Paagjældende. Jeg skal hertil sige, at det er en gammel Erfaring i Brandassurancen, at med daarlige Tider følger slemme Brandaar. Det er vistnok kun i ganske enkelte Tilfælde, at der finder en forfæltlig Brandstiftelse Sted, skjøndt dette naturligtvis ogsaa kan være Tilfældet; men

den Ligegyldighed, den Mangel paa Vedligeholdelse af Materiellet, den Indskrænkning paa alle mulige Maader, som finder Sted i de daarlige Tider, er efter Erfaringens Vidnesbyrd tilstrækkelig i saa Henseende. Jeg kan bevidne det for det Selskab, jeg er knyttet til, og hvor det fra gammel Tid er en Erfaring, at de store Brandstader falde i Krigsaar og daarlige Tider, og det er ligeledes en Erfaring i Udlandet. Naar der altsaa i daarlige Tider kommer en saadan Sammenstyrting af det Hele, ville de paagjældende Deltagere i Virkeligheden kunne blive ødelagte ved et saadant solidarisk Ansvar. Saa er der et andet Hensyn, et saare vigtigt og alvorligt Hensyn, Hensynet til Trediemand, til hvad der kaldes Realkrediten, Sikkerheden for Panteobligationer. Der er jo ikke nogen Tvivl om, at Brandforsikringen er det Supplement, som bevarer Eiendommens Værdi i Tilfælde af Ildsvaade, og det er derfor en ganske naturlig Regel, at Præmien indenfor rimelige Grændser gaar forud for private Hæftelser. Det er naturligvis Noget, som Lovforslaget vel har faaet med; det er jo et Hovedpunkt og findes her i § 2 Nr. 3, der siger, hvad der er Reglen for et Nar, saa at det omfatter samtlige statutmæssige Forpligtelser. Jeg skal imidlertid hertil sige i Henhold til, hvad jeg nylig udviklede i Forholdet til Deltagerne selv, at dette senere ogsaa kan komme til at ramme Panthaverne, saa at navnlig de senere Panthavere, i Særdeleshed i daarlige Tider som de nærværende meget vel ville kunne komme til at lide Tab, naar usfordsete, men visseleje ofte ikke usfordselige Omstændigheder, have givet det solidariske Ansvar et betydeligt Omfang. — Saa indtræder da det Spørgsmaal: naar nu Ildsvaaden rammer den paagjældende Eiendom, er der saa draget fornøden Omfjorg for, at de Interesser, som Assurancen skal stikke, i Virkeligheden ere stikrede. Jeg skal dertil bemærke, at det jo først og fremmest siger, at der skal være anmeldt Forsikringer for mindst 10 Mill. Kr.; det vil altsaa være tilstrækkeligt til at stikke et saadant Selskab, at der foreligger en saadan Anmeldelse. Nu er imidlertid dette, at der skal være et eller andet Beløb, i Virkeligheden et saare løst og vagt Begreb. Det er Noget, som man maaste kan faae Folt til at gjøre, men dermed er det jo endnu aldeles ikke givet, at de Paagjældende, naar det kommer til Stykket, i Virkeligheden indtræde, idet de jo i større eller mindre Omfang kunne unddrage sig derfra. Saa kommer jo dertil, at man saare let kan træde ud af et saadant Selskab. I den Henseende havde